

תת"ע 3930/08/17 - לוין ברקאי דנה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 3930-08-17 מדינת ישראל נ' לוין ברקאי דנה
תיק חיצוני: 90505973512

בפני כבוד השופט אלכס אחטר
מבקשת
נגד
משיבה
החלטה

לוין ברקאי דנה

מדינת ישראל

לפני בקשה לביטול פסק דין, שניתן ביום 28.11.2017, בהעדר התייצבות המבקשת.

המסגרת הנורמטיבית בענייננו, תחומה בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, הקובע חזקה כי אם הנאשם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט הוא, או סניגור מטעמו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו ובית המשפט רשאי לדון אותו בהיעדרו.

**240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי
[נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של
ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר
המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין
אלה:**

.....

**(א)2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו,
יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור
מטעמו;**

(הוראת
שעה)
תש"ס-2000
(תיקון מס'
46)
תשס"ו-2005

**(א)3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם
הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא
יטיל עליו עונש מאסר.....**
**(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ה)
ו-(ט).**

בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר בהתאם לסעיפים 130(ח) ו- 130(ט) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, (להלן - "החוק"), הדנים בבקשת ביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות, אשר מתווים את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין.

סעיף 130(ח) לחוק קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע לעניין זה כדלהלן:

**"בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל
"כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על
המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים
המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".**

כמו כן, נקבע כי משלא מתייצב הנאשם לדיון אליו זומן כדין וכשאינו בידו שום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, אין הוא יכול להלין אלא על עצמו, (ראו רע"פ 2586/10 אלי אסולין נ' מדינת ישראל [21.4.2010], פורסם במאגרים המשפטיים); רע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים המשפטיים]; רע"פ 8333/09 פיראס חביבי נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים המשפטיים].

זאת ועוד, כב' השופט המנוח אדמונד לוי ז"ל ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל התייחס לסוגייה בקובעו כי:

**"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה
מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים
השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי ... מותר היה לראות
בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."**

בעפ (י-ם) 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל נדרש בית המשפט למקרים הרבים בהם אין מתייצבים נאשמים לדיונים בתיקי תעבורה וקבע:

**"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות,
במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו
האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין
לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט..."**

בענייננו, המבקשת טוענת במסגרת הבקשה כי ההזמנה לדיון לא הומצאה לידיה ועל כן לא ידעה כלל אודות מועד ישיבת

ההקראה. בנוסף, נטען על ידה כי "המסמכים אשר מצויים במערכת נט המשפט אשר נוגעים לאופן המסירה אינם נושאים את חתימתה של המבקשת, אלא את שמה בלבד, כך אינם נושאים את מספר הזהות שלה או ת.ד. הרשום על שמה והדבר מקבל משנה תוקף שעה שמקום מגורי המבקשת הינו מושב תל-עדשים, אשר בו לא קיימות כתובות מסודרות", (סעיף 2 לבקשה מיום 29.01.2018).

אתיחס לטענות המבקשת אחת לאחת:

- א. ההזמנה לשיבת ההקראה לא הומצאה לידי המבקשת ואישור המסירה אינו תקין - בניגוד לנטען, ככל שהבנתי משגת, בתיק בית המשפט מצוי אישור מסירה.
- ב. המסמכים אשר מצויים במערכת נט המשפט אשר נוגעים לאופן המסירה אינם נושאים את חתימתה של המבקשת, אלא את שמה בלבד - עיון באישור המסירה מגלה כי בניגוד לנטען, המבקשת חתומה על אישור המסירה, (שם ושם משפחה), וזאת עוד מיום 06.09.2016, עובר למועד ישיבת ההקראה.
- ג. העדר רישום פרטים מזהים של המבקשת, ת"ז, ת.ד. - המבקשת לא הציגה אסמכתא לפיה החתימה המלאה אינה חתימתה, המען הרשום במרשם האוכלוסין שונה מהמען המופיע בכתב האישום ולא צרפה אסמכתא ביחס לרישום ת.ד. על שמה.
- ד. במושב תל-עדשים קיימת בעייה של המצאת דברי דואר - טענה זו הנה כללית, אין בה ולא כלום וודאי כאשר לא הונחה בפני בית המשפט תשתית ראיתית כלשהי לעניין זה ולו ברמה הלכאורית.

הנה כי כן נמצא שבניגוד לנטען בבקשה, ההזמנה לשיבת ההקראה הומצאה למבקשת כדין, למענה הרשום, היא חתמה על אישור המסירה וחרף זאת לא התייצבה לשיבת ההקראה במועד אליו הוזמנה.

למען השלמת התמונה אציין כי כתב האישום אשר הוגש בעניינה של המבקשת, מייחס לה עבירת מהירות, היינו נסיעה במהירות של 136 קמ"ש מקום בו המהירות המותרת היא 90 קמ"ש.

ברע"פ 3698/17 **עדי יוסופוב נ' מ"י**, קבע בין היתר כב' השופט שהם כי "**חזקת המסירה פורשת את כנפיה גם על עבירה של נהיגה מעל המהירות המותרת**".

עניין דומה במהותו לענייננו, נדון בבית המשפט המחוזי חיפה, במסגרת עפ"ת 20229-12-17 **דוד חזן נ' מ"י** [02.01.2018] שם נקבע בין היתר כי תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי שכותרתה "חזקת מסירה", מחייבת שליחת

הזמנה בדואר רשום למען הרשום והמוכר של הנאשם ואינה מחייבת מסירה אישית של דבר הדואר. יתרה מכך, בעניין חזן אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש" בעוד שבעניינו אישור המסירה חתום ע"י המבקשת בשמה ובשם משפחתה.

בעניינו, אני קובע כי המבקשת לא סתרה את חזקת המסירה, לא הציגה אסמכתאות התומכות בטיעוניה ביחס לאי זימונה כדין לשיבת ההקראה וטענותיה אף מנוגדות ושונוות במהותן מהממצאים ומהראיות הקיימות בתיק בית המשפט. על כן אני קובע כי יש לדחות את טענת המבקשת ביחס לאי זימונה כדין ואני קובע כי המבקשת הוזמנה לשיבת ההקראה כדין.

עתה יש לבחון האם הותרת פסק הדין על כנו יגרום למבקשת עיוות דין.

המבקשת לא העלתה טענת הגנה כלשהי: לא כפרה בבעלות ברכה, לא כפרה בביצוע העבירה, לא טענה שאדם אחר נהג ברכה בעת ביצוע העבירה או טענה באשר לתקינות מכשיר האכיפה. כל שנטען מטעמה מתמקד באי תקינותו של אישור המסירה ובעובדה שככל שלא תקבל את יומה בבית המשפט ייגרם לה עיוות דין.

טענותיה של המבקשת כלליות ושטחיות שאינן מגובות באסמכתאות רלוונטיות כלשהן, או לכל הפחות בתצהיר.

בפסיקה נקבע לא אחת כי יש לפרש עיוות דין בהתאם למבחן הסתברותי-תוצאתי, הבוחן את היחס בין הפגם לבין האפשרות של שינוי תוצאת המשפט.

בעפ"ת 30650-02-10 **מישאל מרדכי נ' מ"י**, נקבע לעניין זה כדלהלן:

"הגדרת 'עיוות דין' פורשה בפסיקה כמבחן אובייקטיבי לחשש סביר האם הפגיעה בזכות הנאשם השפיעה על שיקול הדעת השיפוטי במובן זה שעקב הפגם גדלה הסבירות להרשעת חף (ר' מח 7929/96 אחמד קוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג (1) 529 (1999), ע"פ 1903/99 אהרן חסין נ' מדינת ישראל פ"ד נו (2) 429 (2008) ועוד). משלא העלה המערער בתצהירו כל טענה, אפילו לא ברמז, באשר לעיוות דין שכביכול נגרם לו, וכן לא כל כפירה שהיא בביצוע העבירות שבגינן נמסרו לו הדוחות נשוא עניינו, כמו גם הגנה אפשרית כלשהי מפניהם, ממילא ברור שלא הביאה עצם הרשעתו לכל עיוות דין, ולא היה מקום לשוב ולדון בה, למעלה מארבע שנים לאחר שהפכה לחלוטה. בנסיבות אלה לא קמה כמובן גם זכות ל"הגנה מן הצדק" בעניינו, באשר אינו עונה על תנאי סעיף 149 (10) לחסד"פ (תיקון תשס"ז), בדבר "סתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית", ואף לא לפסיקה הענפה בנושא זה."

כפי שצויין לעיל, המבקשת לא התייחסה כלל לסיכויי ההגנה וטענתה ביחס לעיוות הדין הינה טענה כללית שאינה עומדת בתנאים ובמבחנים אשר נקבעו בפסיקה ולו המינימאליים ביותר.

סופו של דבר, לא התרשמתי שהותרת פסק הדין על כנו, יגרום למבקשת עיוות דין וזאת אף בהתייחס לעונש שנגזר עליה שאינו חורג ממתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשעה.

הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר לצדדים העתק מהחלטה זו.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ח, 01 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.